

Komandi partur

Í komandi parti verður røðin um Hensiu Jacobsen og syðrugøtusøgu tikin upp aftur við nøkrum pørtum.

Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo

Rakul (1882-1941) og Mortan (1883-1942), foreldrini hjá Sverra.

Napoleon, sum doyði so vanlukkuliga.

Ikki minst fyri Miðvág. Tað vóru ikki færri enn 16 miðvingar við. Bert í Miðvági sótu 8 einkjur við 32 børnum, í Vestmanna ein við seks børnum, í Vági ein við sjei børnum og í Havn ein við fýra børnum.

Í Dimmalætting stóð fyrst í 1943 henda yrking, sum tað kann vera hóskaði at endurgeva her á síðuni.

Ein syrgiligur 20 ára føðingardagur

Yrkjarin var Jesar Hansen. Hann var ein fiskimaður í Sandavági, sum serliga er kendur fyri at hava tikið nógvar myndir av lívinum umborð á skipum.

Sverri var eisini í 1941 ein túr við "Nýggjaberg" niður við fiski saman við pápa sínum. Hann minnist, at teir skuldu altíð vera í klæðum fyri at vera fyrireikaðir uppá, at alt kundi henda. Ein av uppgávuvarum var at halda útkikk eftir minum, sum kundu vera sera vandamiklar.

Tað var júst í hesum døgum fyri 70 árum síðani, at bíðað varð eftir "Nýggjaberg". Tað frættist einki frá "Nýggjaberg", tá ið tað var væntað, at teir komu til Bretlands at landa. Tíðin gekk, og sum tað leið fram kom størri og størri órógv á fólk.

Vóna varð, at onkur náttúrlig orsök var fyri seinkanini, men vónirnar gjørdust meira og meira veruleikafjarar. At enda mátti bert staðfestast, at eingin pápi kom aftur. Tað vóru júst í hesi støðu, at Sverri helt 20 ára føðingardag. Tað hevur ikki verið hugaligt. Árið frammanundan hevði Sverri eisini mist mammuna.

Beiggin druknaði

Í 1944 hendi aftur ein serliga syrgilig vanlukka í ættini. Beiggi Sverra, Napoleon, var farin til Danmarkar undan krígnum og slapp ikki heim aftur, tá ið Danmark og Føroyar vórðu hersettar.

Poli, sum hann varð kallaður, var farin at lesa til diakon, og hann var komin at kenna eina unga gentu, sum hann skuldi trúlovast við á hvítusunnu 1944 heima hjá henni í Suðurljóttlandi.

Í hesum sambandi var hann farin ein svimjítúr á Augustenborg fjørðinum. Men so illa vildi til, at Napoleon druknaði.

Hetta var sjálvsagt ein ræðuligur hvøkkur. Tað finnast fleiri minningarorð um Napoleon, og sum skilst var hann ein sjáldsama dæmigur unglingi.

Gentan hjá Napoleon, Ingeborg, giftist seinni við beiggja Pola, Frits.

Virkin á mongum økjum

Sverri giftist við Thominu f. Simonsen, f. 1919 ættað úr Vestmanna. Hon doyði í 1993. Tey fingi børnini Maritu og Tummas Johan, sum doyði í 2005. Umframt eru abba- og langabbabørn.

Sverri hevur verið og er enn ótrúliga virkin á so mongum ymiskum økjum. Taka vit fyrst tað andaliga, sum eisini liggur fremst hjá honum, so sang hann í mong ár við "Teimum fýra", sum gleddu mong fólk. Nú eru bert Sverri og Tummas eftir á lívi, og nú syngur hann í meinigheitskóri.

Eisini er hann kendur fyri sína veteranmotorsúklu, sum hann fekk sær við krígslók. Hann gavst tó við at koyra við henni fyri nøkrum árum síðani, men enn koyrir hann bil.

Og so hevur hann enntá gjørt motorar. Hetta gjørdi hann í 1948 saman við norðmanninum Sverra Jørgensen, ið var á Frelsunarherinum. Teir fingi tveir bilmotorar frá Júst Sivertsen. Teir kvettu motorarnar sundur og fingi tveir motorar burtur úr hvørjum.

Í 1950 gjørdi hann ein einsylindradaðan motor burtur úr einum Ford-T motori, sum hann hevði í báti sínum í gott 20 ár.

Eftir kríggið gjørdi Sverri sær eisini elverk í kjallaranum.

Men tað besta við Sverra er kortini hvussu positivur hann er. Hann er altíð við tó góða orðinum, ein vælsignaður eginleiki. Trúfastur er hann sum trøllið. Tað eru vit mong sum kunnu sanna.

Góði Sverri. Hjartaliga tillukku við teimum 90 árunum, og takk fyri tín vinskapi.

Tað er eitt ríkidømi í at kenna teg.

Børn og verbørn hjá Rakul og Mortan á Argjum. Aftara rað v.f.: Richard Mortensen, Valbjørn Dalsgaard giftur við Maju, Martin Mortensen, Betti gift við Palla, Johannes Mortensen og Børge Kjærsgaard, giftur við Dusinu. Fremra rað: Inna, kona Richard, Maja, Daniella, kona Martin, Elma gift við Johannes, Tomina kona Sverra, Dusina, kallað Dus.

Til manning NÝGGJABERGS

Lag: Tænk naar engang

Ein dapur sorgarleikur fram er farin,
sum rýtur okkum øll í møn´ og merg
á hinum stóra vandamikla havi
við trolaranum nevndur "Nýggjaberg".

Í dag á sjónum víst er mikil vandi
kavbátar – spreingiknøttar – hermannaskip -
og flogfør sveima yvir sjógv og landi,
alt týnir, særir, oyðir fólk – dýrgrip.

Hvør hugsaði teir aldri meir´ at síggja?
Hvør tonkti, hetta var tann síðsta ferð,
at "Nýggjaberg" við Miðvágskej sást liggja,
ta síðstu heilsan sendi okkum her.

So fróðir og so glaðir allir fóru
við trolaranum "Nýggjaberg" avstað,
til dagsins virki allir fúsir vóru,
- farvæl – farvæl – hvør maður sínum bað.

Teir strevaðust á nátt sum ljósum degi
við "Nýggjaberg" til teirra síðstu stund,
til figgindin tók týna teirra meg,
og eygu teirra løgðust vát í blund.

Kann vera skipið, tað var torpederað
av kavbáti, sum upp úr havi steig,
kann vera skipið, tað var bombarderað
av flogfari á teirra fiskileið.

Hvør visti, hvussu alt gekk til og hendi?
Her er vist eingin, sum kann geva svar,
tó ivaleyst í bøn sær allir vengu:
"Mín Harri Gud, frels meg, verð hjá mær".

Hvør hoyrði teirra róp um hjálp úr vanda?
Hvør sá til teir í teirra sváru neyð?
Hvør hoyrði teirra sukk og tronga anda?
Gud Faðir, ivaleyst, hann hoyrði tey.

Vit vóna teir í neyðini sær vengu
mót himlinum, tað trúgva vit for vist,
til himnadrottin síðstu bøn uppsendu
"frels mína sál, mín Harri Jesus Krist".

Hann svíkir ongan, sum í neyð ákallar,
Gud Harrin Krist, hann stendur við sítt orð,
við pálmagrein í hond teir krýndu allar
við lambsins trúnu við sitt brúdleypsborð.

Djúpt saknast tit, tit trúgvu Føroyasynir,
við "Nýggjaberg" tit lögdu út á hav.
Tit hava ofrað alt, ja, lívið givið.
Tit lýddu fosturlandsins stóra krav.

Nú friður hvílir yvir tykkar minni,
tit góvu lívið – dýrasta á fold,
vit minnist tykkum her við stillum sinni
so leingi sum vit liva her á fold.

Nú sorgin hevur vitjað manga smáttu
og kúrin situr mangur innan lon,
sum misti kærasta á fold hann átti,
- sín faðir – bróður - ella kæra son.

Gud troysti øll, sum kúrin heima sita,
Gud troysti einkjur – faðirleysu børn,
sum sorgin tíðliga hevur vitjað,
Gud troysti tey í blikalogn og ódn.

J. Hansen